

διάλος τὸ γουλαίμι του πὺν μ' ἐκλεψε τὴν ὄρνιθα αὐτόθ. || Φρ. Διάλε τὸ γουλαίμι σου! (= νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν λαίμον σου, νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος) αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γοῦλα 2. 2) 'Ο στόμαχος, ἡ κοιλία ἐνθ' ἄν.: "Ἐχει ἓνα γουλαίμι, ἀπὸν ὅλην δὴν ἡμέρα νὰ τρώῃ, δὲ χορταίνει Κρήτ. Εἶδα θέλει τὸ γουλαίμι σου νὰ χορτάσῃ; αὐτόθ. Προῖμα δὲ δὸ χαλᾷ τὸ γουλαίμι σου (= τίποτε δὲν τὸ χαλᾷ, δὲν τὸ πειράζει τὸ στομάχι σου) αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γοῦλα 4.

γουλολαιμία ἡ, γουλολαιμία Εὔβ. (Αὔλωνάρ.) γουλολαιμία Εὔβ. ("Ορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοῦλόλαιμος καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ι ᾶ.

Ἡ λαίμαργία ἐνθ' ἄν.: Εἶδα γουλολαιμία εἶναι 'φτούνη! Αὔλωνάρ. Μωρέ, τέτοια γουλολαιμία δὲν ξανάδα! "Ορ.

γουλόλαιμος ἐπιθ. Εὔβ. (Αὔλωνάρ. Βρύς. "Ορ.) ἀγ' -λόλιμους Εὔβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐς. γοῦλα (I) καὶ λαίμος.

Ἡ λαίμαργος ἐνθ' ἄν.: Πολὺν γουλόλαιμος εἶναι "Ορ. Τί κάνεις ἔτσι, βρε ἀγ'λόλιμι; Δὲν εἶς ἰδιόμενον κοιάς; Στρόπον. Ὁ μαῦρος ὁ γουλόλαιμος, τίποτα δὲν παίρνεις 'πὸ τὰ χέρια του Βρύς. Συνών. λιχοῦδης, φαγαῖς.

γουλολειχιά ἡ, ἐνιαχ. γουνελειχιά Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γοῦλιᾶ (I) καὶ λειχιά. Ὁ τύπ. γοῦνελελειχιά δι' ἀνομοίωσιν τοῦ ν.

Ἡ μικρὰ ποσότης ἐνθ' ἄν.: "Ἐναι μία γουνελειχιά λάχανα ἐπαδὰ καὶ θὰ δηνέ μαζέφον Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. γοῦλιᾶ (I) 2.

γουλολούφα ἡ, ἀμάρτ. γουλούφα Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γοῦλος, τὸ ὅπ. βλ., καὶ λούφα. Ὁ τύπ. γοῦλόουφα καθ' ἀπλολ.

Τὸ φατνίον τοῦ ὀδόντος ἐνθ' ἄν. Συνών. δοντοκοιλιά.

γουλομάζωμα τό, ἐνιαχ. γ'λουμάζουμα Σπερελλ. (Τριχων.)

Ἐκ τοῦ ρ. γοῦλομαζώνω.

Ἡ περὶ τὰ οὖλα τῆς κάτω σιαγόνης τῶν ζώων τῶν στερουμένων ὀδόντων ἢ ἀδυνάτων μηρυκαστικῶν συγκεντρωμένη ἀμάσητος τροφή ἐνθ' ἄν.

γουλομαζώνω ἐνιαχ. γ'λουμαζώνω Σπερελλ. (Τριχων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γοῦλο καὶ τοῦ ρ. μαζώνω.

Συγκεντρώνω περὶ τὰ οὖλα τῆς κάτω σιαγόνης ἀμάσητον τροφήν, ἐπὶ τῶν ζώων τῶν στερουμένων ὀδόντων ἢ ἀδυνάτων μηρυκαστικῶν ἐνθ' ἄν.

γουλομανῶ Μύκ. γ'λουμανάω Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γοῦλος καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -μανῶ.

1) Ἀλγῶ κατὰ τὰ οὖλα, ἐπὶ νηπίων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὀδοντοφυΐας Μύκ.: Γουλομανεῖ τὸ παιδί. 2) Αἰσθάνομαι ἀλγῆδονα ἢ κνησμόν εἰς τι μέρος τοῦ σώματος ἕνεκα ὑπάρξεως πύου Λευκ.: Με γ'λουμανάει τὸ χέρ' μου. 3) Κουράζω πάσχον μέλος τοῦ σώματος Λευκ.: Ἐγ'λουμάν'σα τὸ χέρ' μ', π' μ' πόναε καὶ μ' ἀπόνεσε.

γουλοπονίος ὁ, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γοῦλόπονος καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ίος, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946), σ. 62 - 63 καὶ Γραμμ. Πόντ. διαλ., σ. 123.

Ὁ πόνος τοῦ λαίμου.

γουλόπονος ὁ, Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γοῦλα (I) καὶ πόνος.

Ἡ ἀσθένεια διφθερίτις.

γουλοπώριχο τό, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γοῦλι (II) καὶ πωρίχι.

Ὁ βλαστὸς τῆς ἀγρίας κράμβης. Συνών. ἀγριοβλαστάρι 2, ἀσπρογοῦλι, βλαστάρι, βροῦβα 2, βροῦβοβλάσταρο, κραμπί, κραμποβλάσταρο, κραμπολάχανο, παραπούλι, πωρίχι, πωριχοβλάσταρο, τσίμουλα.

γούλος ὁ, Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Ζάκ. (Βασιλικ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. Γαστούρ. Λευκίμμ. Συναράδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Λευκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)— Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3, σ. 395 Κ. Θεοτόκ., Γεωργ. Βιργιλ., σ. 35— Λεξ. Βάιγ. II. Βλαστ. 481 γούλους Ἡπ. Θράκ. (Αἴν.) βούλος Ἰκαρ. Κρήτ. βούλες Σκυρ., οὔλος Ἰκαρ. δοῦλος Ἀνδρ. Κρήτ. (Μεραμβ. κ. ᾶ.) Τῆλ. λούλος Κρήτ. ("Ἁγιος Βασίλ. Μεραμβ. κ. ᾶ.) Μύκ. γοῦδ-δο Ἀπουλ. (Στερνατ.) κοῦδ-δο Ἀπουλ. (Κοριλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γοῦλι (II) Ὁ G. Rohlfs εἰς Lexicon Graecanicum Italiae inferioris ἐτυμολογεῖ τὸν τύπ. κοῦδ-δο ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον κόλος = κολοβός. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

1) Μικρὸς λεῖθος καὶ στρογγυλὸς λίθος Ἀντίπαζ. Ἀπουλ. (Κοριλ. Στερνατ.) Ἐρεικ. Ζάκ. (Βασιλικ.) Ἡπ. Θράκ. (Αἴν.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. Γαστούρ. Λευκίμμ. Συναράδ.) Λευκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. — Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: Θὰ πάρω 'να γούλο καὶ θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι Ἀργυράδ. Ἡ στράτα εἶναι γιομάτη γούλους, δὲ βορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ αὐτόθ. Κάπως τὴ νύχτα ἔρριχνε γούλους 'ς τὰ κεραμίδια αὐτόθ. Μὴ βετᾶς γούλους καὶ βαρέσης κανένα ἄνθρωπο Λευκίμμ. Τοῦ πέταξε ἓνα γούλο 'ς τὸ κεφάλι αὐτόθ. Ἐχει τὴν ἀφοδιά του στρωμένη ὅλο γούλους καὶ εἶναι ἓνα ὥραϊο προῖμα (ἀφοδιά = αὐλή) Παξ. Κοῦδ-δο μαρμαρέν-νο Κοριλ. Κοῦδ-δο κάρπαρο (= πέτρα σκληρή) αὐτόθ. Νά 'ν' γοῦδ-δο παχὺ (= μιὰ πέτρα μεγάλη) Στερνατ. || Ποίημα.

... καὶ βρεθῆκαν

καμπόσοι πὺν ἀπὸ 'πάνουθε τὰ πλάκωσαν με γούλους

κι ἄλλοι με βάρος κουρουπιῶ πολὺ τρανοῦ

Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ εἰς Βλάχ. 2) Ὁ εἰς τῶν ὄρχεων Κέρκ. 3) Ὁ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐξωτερικῶς παρουσιαζόμενος ὄγκος Κεφαλλ.: Ἐβγάλε ἓνα γούλο 'ς τὸ χέρι. 4) Τὸ παρὰ τὴν κλείδωσιν στρογγύλον μέρος τοῦ μηριαίου ὅστου Κέρκ. 5) Ἐπιγλωττὶς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 6) Ὁ κάλος, τύλος Ἰκαρ. Κρήτ. ("Ἁγιος Βασίλ. Μεραμβ. κ. ᾶ.) Μύκ. Τῆλ. — Λεξ. Βάιγ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Βλάχ. 7) Μικρὸν ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν χειρῶν ἔκφυμα, ἢ ἀκροχορδὸν Ἀνδρ. Ἰκαρ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Μεραμβ. κ. ᾶ.) Λευκ. Μύκ. Σκυρ.: Καίουνε τσ' ρίξες ἀπὸ τσι σκορδαλοὶ τδαί τσ' κάν'νε ἄθος. Παίρνεις τσεῖνο τὸ ἄθος τδαί τὸ βάν'ς πᾶ 'ς τσι βούλοι τδαί μαρτασιάζονται, περνοῦνε, πέτ'νε Σκυρ. Δὲ μετροῦν τ' ἄστρα,

γιατί βγάζουν δούλους "Ανδρ. "Οπως χάθηκε τὸ φεγάρι, νὰ χαθοῦν κ' οἱ δοῦλοι μου (ἐξ ἐπ'ωδ.) αὐτόθι. "Ε, ψαροκαβαλλάρη, | οἱ δοῦλοι μου 'ς τὸν κόλο σου | κ' ἔνα χοδρὸ δανλάρη (ψαροκαβαλλάρης=ὁ ἱππεύων τεφρόχρουν ἵππον· ἐξ ἐπ'ωδ.) Μερκιμβ. Συνών. βαρβαρίτσα, γαρδαβίτσα, καρναβίτσα, κότσα, κούρτσικας, μερμηγκιά, μαντραβίτσα, μπαρδαβίτσα, παστραβίτσα, σκάθαρος. 8) "Η οὐλή ἐπὶ τοῦ σώματος, ἡ προκαλούμενη κυρίως ἐξ ἐξανθημάτων τῆς νόσου εὐλογίᾳς ἢ ἐκ τῆς θεραπείας ἄλλων ἐξανθημάτων ἢ πληγῶν Κύθηρ.: "Εχει γούλους 'ς τὴ μούρη. Συνών. βλογιά 9β, βλογιοκομμάδα.

"Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλος Κεφαλλ. Κρήτ. Μῆλ. Μύκ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Λούλος Κρήτ. Μῆλ. Μύκ. καὶ ὡς ἐπών. ὁμοίως ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλος Ἀθῆν. Μακεδ. (Νιγρίτ.) Πελοπν. (Καλάμ. Πάτρ.) Στερελλ. (Μαρκόπ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Λούλος Πελοπν. (Δημητσάν.)

γούλος τό, Κρήτ. Σέριφ. Σκυρ. γούλο Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ.) γούλους Σάμ. γούλου Στερελλ. (Ἀράχ.) γκούλο Καλαβρ. (Μπόβ.) οὔλο Νάξ. (Κωμικ.) οὔλος "Ηπ. (Παλάσ.) Θήρ. (Οἶα) ἀγούλο Ἀλόνν. Σκόπ. γούλι Ἑρεικ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ζάκ. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Κορσ. Κρήτ. (Ραμν. κ. ἄ.) Κύθηρ. Κύθν. Μῆλ. Παξ. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀνδρουσ. Ἀνώγ. Ἀρεόπ. Καρδαμ. Οἶτυλ. Πλάτσ. Σαηδόν. Τριφυλ.) Σάμ. Σῦρ. Τῆν. (Ἰστέρν.) Χίος (Βροντ.) —Λεξ. Αἰν. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ., σ. 386 Πρω. Δημητρ. γούλ' Μακεδ. (Καστορ.) γούλ-λί Λέρ. οὔλι Τσακων. ἀγούλι Κρήτ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Χίος —Λεξ. Λάουνδ. ἀγούλ' Λευκ. ἀ'οὔλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος γουλι Πόντ. (Σινώπ.) οὔλι Κάρπ. γούλος ὁ, Στερελλ. (Δεσφ.) ἀγούλας Μακεδ. (Ἀρν.) ἀ'οὔλας Μακεδ. (Ἀρν.) ἀγούλα ἡ, Θράκ. Μακεδ. Τσακων. (Χαβουτσ.) ἀγούλε Τσακων. (Χαβουτσ.) Πληθ. γούλα τά, Βιθυν. (Κίος Τρίγλ.) Δαρδαν. "Ηπ. (Κόνιτσ.) Κρήτ. ("Ἁγιος Βασίλ. κ. ἄ.) Μακεδ. Παξ. Πελοπν. (Οἶτυλ.) γούλη Κάλυμν. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ. Σχιν. Ρόδ. Τῆλ. οὔλα λόγ. σύνθη. οὔλη Κάρπ. ἄλλη Κύπρ. γούλια σύνθη. καὶ Πόντ. (Σινώπ.) ἀγούλια Ἀλόνν. Εὐβ. ("Ἀκρ. Ψαχν. κ. ἄ.) Θράκ. Κρήτ. Λευκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκόπ. Τσακων. (Χαβουτσ.) οὔλια Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. ἀγούλις Θράκ. ἀγούλ'ς Θράκ. (Μαῖστρ.)

"Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ο ὕ λ ο ν. Οἱ τύπ. γ ο ὕ λ ο ς καὶ γ ο ὕ λ η παρ' Ἀγαπίω, Γεωπον. σ. 77, 102, 108 «γαλᾶ τὸ γούλος καὶ τὰ ὀδόντια», σ. 108 καὶ «ἰατρνεῖ τὰ γούλη καὶ τὰ ὀδόντια», σ. 102. Οἱ τύπ. γ ο ὕ λ ι α - ἀ γ ο ὕ λ ι α - γ ο ὕ λ η - ο ὕ λ η πιθάν. ἐλέγχθησαν κατὰ τὸ χ ε ἰ λ ι α - ἀ χ ε ἰ λ ι α - χ ε ἰ λ η. Πβ. καὶ Σ. Μενάρδ., Ἀθηνᾶ 8 (1896), σ. 441. "Ο τύπ. ἄ λ η κατὰ Μ. Φιλήντ. Γλωσσογν. 3, σ. 151 ἐκ τοῦ τ ἀ γ ο ὕ λ η > τ ἀ ο ὕ λ η > τ ἀ ἄ λ η. "Ο τύπ. ἀ γ ο ὕ λ ι καὶ εἰς Βλάχ. καὶ ὁ τύπ. ὁ ὕ λ ι α εἰς Σομ. εἰς λ. κ ο ρ μ ι.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., ἡ περὶ τὰ φατνία τῶν ὀδόντων σάρξ κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Σινώπ.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ. ἄ.): Ποιοῦν — ματώνουν τὰ γούλια μου. Δὲν ἔχει δόντια καὶ τρώει μὲ τὰ γούλια πολλὰ. Τὰ οὔλια τὰ βαστοῦνε τὰ δόδια Νάξ. (Κωμικ.) Τ' ἀ'οὔλι μου μὲ πονεῖ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πονεῖ τό οὔλι του Κάρπ. Μὲ ποιοῦν τὰ γούλα μ' Στερελλ. (Ἀράχ.) Ποιοῦμ με τὰ γούλη μου Κῶς. Μ' ἔ'μοιοῦντα τὸ οὔλι μὲ σάμερε (=μοῦ πονεῖ τὸ οὔλος μου σήμερον) Τσακων. Μὲ ποῖν τ' ἀγούλια μου Λευκ. Μὲ ποῖν οἱ ἀγούλις μ' Θράκ. Ἐπώνησα τὰ ἄλλη τῶν δογιῶν μου Κύπρ. Πρήστηνε τὸ γούλι μου Κύθν. "Εναι βοησμένο τὸ

πάνου ἀγούλι τοῦ παιδιοῦ, θὰ βγάξῃ δόδια Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Νὰ τριβῆς μὲ νερὸ τσῆ θάλασσας τὰ γούλια σου καλὰ καὶ τ' ἀπάνου νὰ δυναμώσουνε Κεφαλλ. Γύρω 'ς τοὺς ἑφτά μὲ ὀχτὼ μῆνες τριβουν τὰ γούλια τοῦ παιδιοῦ μὲ μυαλὰ λαγοῦ ὠμά, γιὰ νὰ τοῦ πέσουν τὰ δόντια ἀπάλαφρα Πελοπν. ("Ηλ.) Βάλε, βάλε ρατζίτς τζαὶ ξίν, ἔκαφα τὰ ἄλλη μου Κύπρ. Ἐφαώθησαν δὰ οὔλια μου ποὺ δὲν ἔχω δόδια Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νὰ πιάσῃ κανεὶς μιὰ βιπεριά νὰ τοῦ τριβῇ τὰ οὔλια δον, νὰ μὴ δὲ ξαναπῇ αὐτόθι. Τὰ ἄλογα, ὅταν τρώνε στάχυα, γεμίζουν τὰ γούλια τ'ς ἄγανα Εὐβ. (Στρόπον.) Ἀνασῆκωσε μὲ τὸ δάχτυλο τὰ χεῖλη της νὰ δῇ τὰ γούλια, ποῖ 'ταν κι αὐτὰ σχεδὸν ἄσπρα Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., σ. 21 || Φρ. Τὸ τρώνε τὰ οὔλια τὸ παιδί (= ἀρχίζει ἡ ὀδοντοφυΐα τοῦ παιδὸς καὶ αἰσθάνεται κνησμὸν εἰς τὰ οὔλα) "Ηπ. (Παλάσ.) Τρών τὰ γούλια τ' (ὁμοίᾳ μὲ τὴν προηγουμ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Τὰ πέρασι ἀπ' τὰ γούλια τ' (= τὰ κατεδαπάνησε) Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. φρ. Ο ὕ λ α τ ἀ π ε ρ ν ᾶ ε ι ἀ π ὁ τ ῆ γ ο ὕ λ η τ ο υ. Συνών. δ ο ν τ ο κ ο ι λ ι ᾶ, δ ο ν τ ω σ ι ᾶ, ρ ι ζ ο μ α σ ε λ ι ᾶ. 2) "Η ἀσθένεια τῶν οὔλων, οὔλιτις Κύπρ. 3) Τὰ εἰς τὸ στόμιον τοῦ φούρνου λίθινα τόξα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): "Ἀμα ἀσπρίσουν δὰ οὔλια δοῦ φούρνου, 'ναι πυρωμένος. Συνών. γ ο υ λ ο φ ᾶ γ ο ς, γ ο υ λ ο φ ᾶ γ ο υ ς α, ν ο υ σ λ ᾶ ς.

γουλὸς (I) ἐπίθ. Πελοπν. ("Ηλ.)

"Εκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I).

"Ο λαίμαργος, ὁ φ α γ ᾶ ς. Συνών. εἰς λ. γ ο υ λ α ρ ᾶ ς.

γουλὸς (II) ἐπίθ. Πελοπν. ("Ηλ. Ξυλόκ.) γ'λὸς Λευκ. γούλος Κέρκ. Κεφαλλ.

"Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι (II).

1) "Ο λεῖος ἢ στρογγύλος, ἐπὶ κερπῶν Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Ξυλόκ.): Ρεβίθι γ'λὸ Λευκ. Τὸ πρᾶμα φέτο εἶναι γουλὸ (= ἡ σταφίδα ἔχει σχῆμα στρογγύλον, εἶναι ἐπιτυχῆς εἰς τὴν ὥριμασιν) Ξυλόκ. Εἶναι γούλα τὰ ρεβίθια Κέρκ. Τρία σακκιά ρεβίθι γούλο Κεφαλλ. Ἐκίνησα καὶ πῆα 'ς τὸ χωράφι νὰ σπείρω τὸ κλωνί μου τὸ σπόρο καὶ τὸ γούλο τὸ ρεβίθι (ἐξ ἐπ'ωδ.) Κεφαλλ. 2) "Ο παχύς, ὁ χονδρός, ἐπὶ ἀνθρώπου Πελοπν. ("Ηλ.)

γυλοσίταρο τό, ἐνιαχ. γ'λὸς'ταρο Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ.

"Εκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ὸ ς (II) καὶ τοῦ οὐσ. σ ι τ ᾶ ρ ι. Μόνον κατὰ πληθ., οἱ κῶνοι τοῦ ἀραβοσίτου ἐνθ' ἄν.

γυλοσταχυάζω ἐνιαχ. γ'λουσταχυάζου Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Σαμοθρ.

"Εκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) καὶ τοῦ ρ. σ τ α χ υ ᾶ ζ ω Βλ. Φ. Κουκουλ., Ἀθηνᾶ 57 (1953), 203.

1) Διψῶ πολὺ, ξηραίνεται τὸ στόμα μου ἀπὸ τὴν δίψαν, οἶονε αἰσθάνομαι ὡς νὰ ἔχω στάχυα, ἄγανα, εἰς τὸν λαιμόν μου (τὴν γ ο ὕ λ α ν μου, βλ. λ.) ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ φάγω τι Θράκ. (Μάδυτ.)

γουλόστρατα ἡ, Κεφαλλ. (Φαρκλᾶτ.)

"Εκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ ι (II) καὶ σ τ ρ ᾶ τ α.

Δρόμος ἐπεστρωμένος μὲ γ ο υ λ ι ᾶ, βότσαλα μεγάλα καὶ λεῖα. Συνών. κ α λ ν τ ε ρ ῖ μ ι, κ ο β ο λ ᾶ δ ο, σ α λ ῖ τ ζ ο.

